

meget usikkert, eller at det sandsynligvis er højere. Tværtimod fremgår det af betænkningen, at for virksomheder, der havde indgået en eksklusivaftale, inden de blev organiseret indenfor DA-området, er tallet faldende.

Spm. nr. S 1450

Til beskæftigelsesministeren (21/1 03) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren forklare, hvordan det skal forstås, at »aftalefriheden på arbejdsmarkedet ikke er et stationært begreb«, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget om forbud mod eksklusivaftaler (L 120)?«

Svar (29/1 03)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Med udtrykket menes, at lovgivningen hele tiden ændres med de konsekvenser det også har for aftalefriheden på arbejdsmarkedet. I svaret på spørgsmål S 1451 er der redegjort for forskellige love indenfor det område, der her er tale om, nemlig forbud mod forskelsbehandling af forskellige grunde. Et helt andet eksempel kunne være ferieloven, hvor længden af den årlige ferie fra den første ferielov i 1938 gradvist er blevet forhøjet fra 2 til nu 5 uger, hvilket jo betyder, at aftalefriheden er blevet tilsvarende indskrænket.

Spm. nr. S 1451

Til beskæftigelsesministeren (21/1 03) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren give eksempler på, som der står i bemærkningerne til lovforslaget om forbud mod eksklusivaftaler (L 120), »at der på flere områder er fastsat grænser for, hvad arbejdsmarkedets parter lovligt kan aftale«, og redegøre for om disse eksempler kan ligestilles med forslaget om forbud mod eksklusivaftaler?«

Svar (29/1 03)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Først og fremmest er den gældende foreningsfrihedslov fra 1982 udtryk for, at der er sat grænser for overenskomstparternes aftalefrihed. Loven blev netop indført, fordi det fulgte af nogle overenskomster, at allerede ansatte skulle afskediges, hvis de ikke lod sig organisere som følge af en ny eksklusivaftale. Herudover kan nævnes en række love, som alle har det tilfælles, at de forbyder forskelsbehandling på grund af forskellige kriterier som fx køn, etnisk oprindelse eller seksuel orientering.

Regeringens lovforslag L120 ligger i forlængelse af denne lovgivning, idet man yderligere begrænser urimelig forskelsbehandling, i dette tilfælde på grund af foreningsforhold – altså en videreudvikling af den oprindelige lov fra 1982.

Spm. nr. S 1511

Til beskæftigelsesministeren (23/1 03) af:

Kristen Touborg (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til forhandlinger med Landsarbejdsrådet med henblik på at sikre, at dagpengemodtager, der varetager et borgerligt ombud, ikke afskæres fra at modtage valg som udvalgsformand i en kommunalbestyrelse som følge af fradrag i de dagpenge, som de modtager (jf. bekendtgørelse nr. 670 af 11. juli 2000 § 7, stk. 5)?«

Begrundelse

Bekendtgørelse nr. 670 af 11. juli 2000 undtager fradrag i vederlag for borgerlige ombud, for så vidt det angår hverv som menigt byrådsmedlem, vidne, domsmand, nævning og lægdommer. Men hvis en dagpengemodtager modtager et udvalgsformandshonorar, sker der en modregning i dagpengene. Spørgeren mener, at det er udemokratisk at forfordele arbejdsløse i byrådet, således at de mister incitamentet til at søge valg til en formandspost, hvorfor denne skal bede ministeren tage initiativ til forhandlinger med Landsarbejdsrådet med henblik på at sikre ligestilling for alle byrådsmedlemmer. Spørgeren er selsagt enig i, at der selsfølgelig skal ske